

FANTASTISK: – Kjærløik er en fantasi eg ikkje har råd til, sier Medea (Renate Reinsve). I *Mare* overgår virkeligheten fantasien.

FOTO: TALE HENDNES, DET NORSKE TEATRET

«Mare»: – Alt fra krampelatter til et ubehag verdens verste nachspiel verdig

«Mare» er en filterløs og morbid forestilling som stiller spørsmål ved grensene mellom drøm og realitet, altruisme og egoisme - og mellom mor og barn.

Anmeldelse Mare

- Det norske teatret
- Regi: Lisa Lie
- Med: Renate Reinsve, Magdalena Sousa Helly-Hansen, Christian Ruud Kallum, med flere

Hva får en mor til å drepe sine barn? Hvordan håndterer man morskap i en verden full av ondskap? I et mareritt? I *Mare* flettes skjebner, myter og fortellinger sammen til et morbid mareritt som sammen lener seg på stykkets tittel. Fortellingene kretser rundt morsrollen, og selvoppslukende, selvmedlidende og ansvarsløse mødre. Mødre som overgriper og mordere. Vi møter dem gjennom både myte- og samtidskarakterer, i en marerittaktig verden hvor selv Moder Jord har gått lei av sine barn.

tor 24. jan. 2019

Å tre inn i regissør Lisa Lies verk er som å falle inn i en søvnparalyse: Karakterene beveger seg som i våken tilstand, men uten å evne å rive seg løs fra søvnen, marerittet eller sin egen samvittighet. Deres ubehag og desperasjon er umulig å ikke bli berørt av.

Nytolkning av Hamlet imponerer stort: – [Hold kjeft, Hamlet](#)

Mare baseres løst på den greske tragedien *Medea*, som ifølge mytene dreper sine egne barn etter å ha blitt sviktet av deres far. Videre flettes det inn karakterer og fortellinger fra vår egen tid og diverse myter. Vi møter blant annet Persefone, Pan, Magda Goebbels og Hamsun. Historie og samtid flettes inn i et urtidsteater med røtter fra antikken: både det tragiske og det komiske vi kjenner fra antikken ivaretas, men behandles med samtidens alvor. Den flåsete, greske og kroppslige humoren brytes av surrealisme og beksvarte betraktninger: som publikum får du kjenne på alt fra krampelatter til et ubehag verdens verste nachspiel verdig.

Tekst:
Kristine
Sørheim

Også scenografien og kostymene er et vellykket samspill mellom urtidsteateret og moderne surrealisme. Det slående visuelle landskapet, de flagrende kappene og dramatiske sminken understreker stemningen. Skuespillerne flyter mellom sine skiftende roller, mellom lange monologer og kvikke bevegelser, uten å vakle. Musikken av Magnus Børmark trekker deg dypt ned i underverden, og på sitt beste er *Mare* et dramaturgisk mesterverk.

Fikk du med deg denne? – [Ingenting kunne hjelpe meg mot smertene. Ikke engang heroin](#)

Dette er kanskje ikke et stykke for nybegynnere. Som publikum bør du ha litt is i magen, og det er nok en fordel en viss kjennskap til mytene stykket behandler og teatertradisjon for å klare de to intense timene i underverden. Produksjonen er ikke den typen som innbyr til å lene seg tilbake, poppe en pils og hvile beina på bordet. Like fullt, *Mare* lykkes i å røske i deg - og dét pakket inn i en scenografi som i seg selv er verdt å sette av to timer til å beundre.

0 kommentarer

Sorter etter

Legg til en
kommentar ...

[Programtillegg for Facebook-kommentarer](#)